mus nec ſufficiamus: nõ tñ ĩnpudẽter in illa
q̃ ſupra ſũt diuina ⁊ ineffabilia: pietas fidelis
ardeſcit: nõ quã ſuaꝝ viriũ inflat arrogãtia:
ſ; quã grã ipi⁹ creatoris ⁊ ſaluatoris iſlãmat.
Nã q̃ intellectu deũ capit hõ: qui ipm intelle
ctũ ſuũ q̃ eũ vult cape nõdũ capit. Si aũt hũc
iã capit attẽdat diligẽter nihil eo eẽ ĩ ſua na-
tura melius ⁊ videat vtrũ ibi videat illa line
amẽta formaꝝ: nitores coloꝝ: ſpacioſã grãdi
tatẽ: ptiũ diſtantiã: molis diſtenſionẽ: aliq̃s p
locoꝝ interualla motiones: vł q̃d eiuſmodi.
Nihil certe iſtoꝝ inuenim⁹ in eo: q̃ in natura
nr̃a nihil meli⁹ inuenim⁹. i. in nr̃o intellectu
quo ſapiam capim⁹ q̃tũ capaces ſum⁹. Qđ
ergo nõ inuenim⁹ in meliore nr̃o nõ dẽm⁹ in
illo q̃rere: qđ longe meli⁹ a meliore nr̃o: vt
ſic intelligam⁹ deũ ſi poſſum⁹: q̃tũ poſſumus
ſine q̃litate bonũ: ſine q̃titate magnuʒ: ſine
indigẽtia creatorẽ. ſine ſitu pñtem: ſine habi
tu oĩa ↄtinentẽ: ſine loco vbiq; totũ: ſine tpe
ſempitnũ: ſine vlla ſui mutatiõe mutabilia fa
cientẽ: nihilq; pacientẽ. Quiſq̃s deũ ita cogi
tat: ⁊ ſi nõdũ põt oĩmodo iuenire q̃d ſit: pie
cã cauet q̃tũ pt aliq̃d đ eo ſentire qđ nõ ſit.

De incõmutabili eſſentia quod ſolus de⁹
eſt. Capłm. II

e Et tñ ſine dubitatione ſuba: vel ſi
melius h̃ appellaᷣ eẽntia: quã greci
vſiã vocãt. Sic eñ ab eo qđ eſt ſape
Exod. 3 dicta ẽ ſapia. ⁊ ab eo qđ ẽ ſcire dicta ẽ ſcia: ita
ab eo quod ẽ eẽ: dicta ẽ eẽntia. Et q̃s magꝭ ẽ:
q̃ ille q̃ dixit famulo ſuo moyſi. Ego ſum qui
ſum: ⁊ dices filijs iſrł: q̃ ẽ miſit me ad vos. Sʒ
alie q̃ dicunᷣ eẽntie ſiue ſube capiũt acciden
tia: quibus in eis fiat vel magna vel quanta
cunq; mutatio. Deo aũt aliq̃d eiuſmodi ac-
cidere nõ põt: ⁊ iđ ſola ẽ incõmutabilis ſuba
vel eẽntia q̃ de⁹ ẽ: cui ꝑfecto ipm eẽ vñ eſſen
tia noĩata ẽ: maxie ac veriſſime cõpetit. Qđ
eñ mutaᷣ nõ ſuat ipm eẽ: ⁊ qđ mutari pt eti
am ſi nõ muteᷣ: pt qđ fuerat nõ eẽ: ac ꝑ h̃ illđ
ſolũ qđ nõ tñ nõ mutaᷣ: veꝝ etiã mutari oĩ-
no non poteſt: ſine ſcrupulo occurrit qđ ve-
riſſime dicatur eſſe.

Cõtra arrianoꝝ argumẽtationẽ: an ĩ deo
vnigeniti et geniti appellatio ſubarũ indicet
diuerſitatem. Cap. III

q Quamobrẽ vt iã etiã de his q̃ nec di-
cunᷣ vt cogitãᷣ: nec cogitãᷣ vt ſũt.
rñdere incipiamus fidei nr̃e aduer
ſarijs. Inter multa q̃ arriani adũſus catholi-
cã fidẽ ſolẽt diſputare: h̃ ſibi maxie calidiſſi-
mũ machinẽamtũ ꝓponere videnᷣ cũ dicũt
Quicq̃d de eo đ: vł itelligiᷣ nõ ſ;m accidẽs
ſ; ſ;m ſubam đ. Quapp̄ ingenitũ eẽ pr̃i ſ;m
ſubſtãtiã ẽ: ⁊ genitũ eẽ filio ſ;m ſubam eſt. Di
uerſũ eſt aũt ingenitũ eẽ: ⁊ genitũ eẽ: diuer-
ſa eſt ḡ ſuba pr̃is ⁊ filij. Quib⁹ rñdebim⁹. Si
q̃cq̃d de deo diciᷣ ſ;m ſubam đ: ḡ quod dictũ Job. 10
eſt. Ego ⁊ pr̃ vnũ ſumus: ſ;m ſubam dictũ eſt
Una ẽ igiᷣ ſuba pr̃is et filij. Aut ſi hoc nõ ſ;m
ſubam dictũ ẽ: diciᷣ ḡ aliq̃d de deo nõ ſ;m ſub
ſtantiã: ⁊ iđ iã nõ cogimur ſ;m ſubam intelli-
gere ingenitũ ⁊ genitũ. Itẽ dictum ẽ de filio. Phil. 2
Nõ rapinã arbitrat⁹ ẽ eſſe eq̃lis deo. Queri
m⁹ ſ;m q̃d eq̃lis. Si ei nõ ſ;m ſubam đ eq̃lis:
admittũt vt dicaᷣ aliq̃d de deo: nõ ſ;m ſubaʒ
Admittãt ḡ nõ ſ;m ſubam dici: ingenitũ ⁊ ge
nitũ. Qđ ſi ꝓpterea nõ admittũt q2 omia de
deo ſ;m ſubam dici volunt: ſ;m ſubſtantiã fili-
us eſt equalis patri.

De accidentibus ſiue ſepabilibus: ſiue in
ſepabilibus que in deo quia mutabilis nõ eſt
eſſe non poſſunt. Ca. IIII

a Accidẽs aũt nõ ſolet dici q̄ aliq̃ mu-
tatiõe ei⁹ rei cui accidit amitti põt.
Nã etſi quedã dicunᷣ accidẽtia inſe
pabilia q̃ grece appellanᷣ achoriſta: ſic eſt plu
me corui colo2 niger: amittit eũ tñ nõ q̃dẽ tã-
diu pluma ẽ: ſ; q2 nõ ſp̃ ẽ pluma. Quapropter
ipa materies mutabilis: ⁊ ex eo q̄ deſinit eẽ il
lud aĩal: vel illa pluma: totũq; illud corp⁹ in
terra mutaᷣ: ⁊ vertiᷣ: amittit vtiq; etiã illum
colorẽ. q̃uis ⁊ accidẽs qđ ſepabile đ: non ſe-
patione: ſ; mutatiõe amittaᷣ: ſicuti eſt capilli
hoim nigritudo: qm̃ dũ capilli ſũt pñt albe-
ſcere: ſepabile accidẽs đ. Sʒ diligenᷣ intuẽ-
tib⁹ ſatꝭ appet: nõ ſepatione q̃ſi emigrare ali
q̃d a capite dũ caneſcit: vt nigritudo inde cã
dore ſuccedẽte diſcedat ⁊ aliq̃ eat: ſ; illã q̃lita
tẽ coloris ibi verti atq; mutari. Nihil itaq; ac
cidẽs ĩ deo: q2 nihil mutabile aut amiſſibile.
Qđ ſi ⁊ illud dici accidẽs placʒ: qđ licet non
amittaᷣ: minuiᷣ tñ vel augeᷣ: ſicuti ẽ aĩe vita
nã ⁊ q̃diu aĩa ẽ tãdiu viuit: ⁊ q2 ſp aĩa ẽ: ſp vi-
uit. Sʒ q2 magꝭ viuit cũ ſapit: q2 min⁹ cũ deſi
pit. Fit etiã h̃ aliq̃ mutatio: ñ vt deſit vita. ſic̃
nec deeſt inſipienti ſapia: ſ; vt min⁹ ſit. Nec ta
le aliq̃d ĩ deo ſit: q2 oĩno incõmutabilis ma-
net. Q̃obrẽ nihil in eo ſ;m accidens đ: q2 nihil
ei accidit. nec tñ oẽ qđ đ ſ;m ſubam đ. In re
bus aũt creatis atq; mutabilibus qđ nõ ſ;m
ſubam đ: reſtat vt ſ;m accidẽs dicaᷣ. Oĩa eĩ
accidũt eis: q̃ vel amitti pñt vel minui: ⁊ ma-
gnitudines ⁊ q̃litates: ⁊ qđ đ ad aliq̃d: ſicut
amicitie: ꝓpinquitates: ſeruitutes. ſimilitu-
dines: equalitates: etſi q̃ hmõi: ⁊ ſit⁹ ⁊ habi-
tus: et loca ⁊ tpa: ⁊ opa atq; paſſiones.